

3/2020

Svět outdooru

Taky tě láká
volání divočiny?

3/2020, cena 49 Kč / SK 2,49 EUR

9 771801 200005

© TÚRA S HORSKÝM VŮDCEM

TRAVERZ TŘÍ WALLISKÝCH KLENOTŮ – Alphubel–Täschhorn–Dom

Práce horských vůdců nemusí mít jen podobu výstupů normálkou na nejpopulárnější či nejvyšší kopec. Najdou se i stálí klienti–partáci, kteří mají zkušenosti a odvahu jít do náročnějších akcí, jako jsou třeba exponované hřebenovky švýcarského Wallisu. Tři čtyřtisícovky ve dvou dnech? Honzány tě povede, jen pokračuj ve čtení.

TEXT A FOTO JAN „HONZÁNY“ NOVOTNÝ, HORSKÝ VŮDCE UIAGM

„Jardo, bacha, uхни pod hranu,“ houknu do tmy pod sebou a vzápětí vyklápím ledničku z hrudníku do hlubiny. Cestou do tmy stihne seknout lano a s kraválem zmizet. Naštěstí jsme ten den na Weisshornu sami. Tenhle zážitek z léta 2017, po němž jsme seknuté lano zkrátili zhruba o pět metrů a výstup i sestup v pořádku dokončili, mi dlouho rezonoval v hlavě...

Klika? Asi jo, ale při častém pohybu po Walliských čtyřkách je tomu člověk fakt blízko. Dost z těch kopců nezdobí zrovna kompaktní skála a poslední horká léta tomu úplně nepřidávají. Hory jsou v pohybu. Pády kamení nejsou neobvyklé ani na zdánlivě pevných túrách – Matterhorn vloni, Arete des Cosmiques předloni...

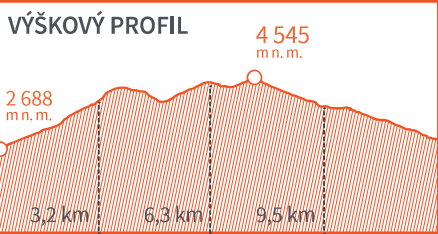
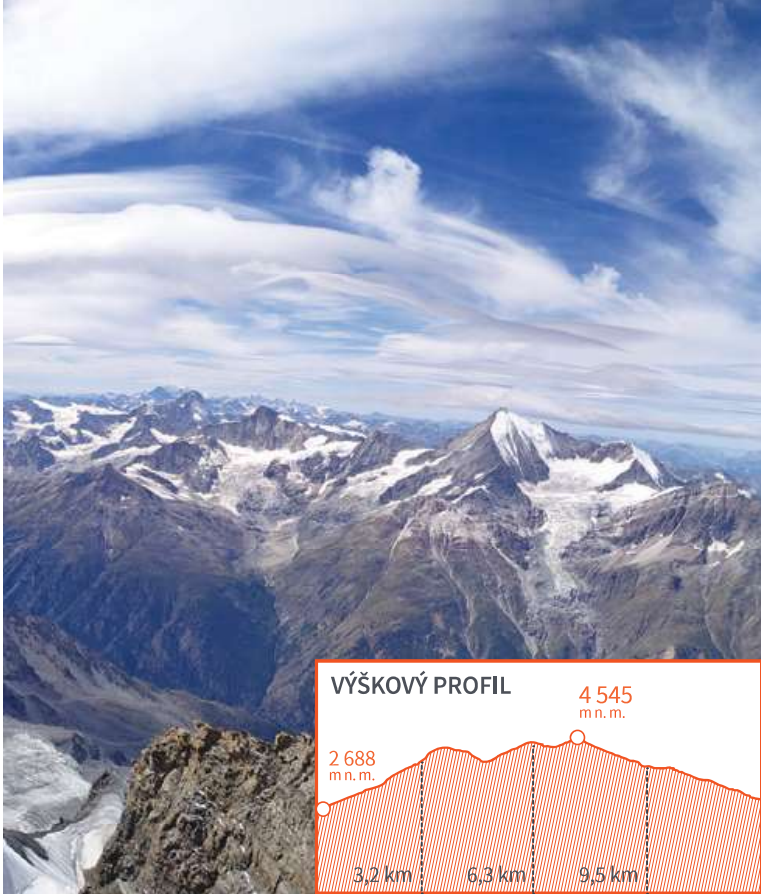
Jardu jsem vedl před lety na Dufourku. Po roční odmlce a úspěšném Weisshornu jsme si naplánovali těžký a málo chozený travers Alphubel–Täschhorn–Dom ve skupině Mischabelgruppe mezi Saastalem a Mattertalem. Tři čtyřtisícovky za dva dny. A protože Jarda leze, tak si to na Alphubel okořeníme ještě Rotgratem. To je přece jasný, čím míň ledovce a treku po ledovcích v srpnové kondici, tím lépe. A kdo by se

chtěl mrskat ze Saas Fee normálkou. Zase to letos dopadlo a můžu si užít s pokročilým klientem novou túru a společně si budeme moci odškrtnout nějakou tu čtyřku. A kromě toho, budeme na kopcích skoro sami. Žádný cirkus.

ROTGRAT – HOROLEZCŮV SPLNĚNÝ SEN

Dýchám zhluboka a tmou valím na Täschhütte (2 701 m). Odpoledne jsem slanil z Aiguille du Peigne v Šamonicích (Chamonix, pozn. redaktora) a přejel do Wallisu. Jarda už pěkně aklimatizuje na chalupě a asi spí. V deset večer sundávám zpoceně triko, dávám si pívko a probírám s chatařkou podmínky.

Vstáváme ve dvě a jako obvykle po rychlé snídani šlapeme tmou k nástupu na Rotgrat. To vedro je strašný. Jestli to takhle půjde dál, najdu si jiný džob... asi travní motokáry a ledovce budu ukazovat na fotkách. První skalní úseky začínají asi 1,5 hodiny od chaty. Celkem pohoda, dobrá skála, která na chvíli zmizí ve strmějším úseku. Tančíme dál přes několik skalních stupňů a sněhových hřebínků pod klíčovou část výstupu. Zhruba 400 metrů vysoká stěna je náročnější, než se

zdá. Už jen nástup do první délky je celkem nepříjemný. Nejedná se o technicky těžké lezení, ale v pohorkách ten pohyb na ukloněných policích posypaných drobnou sutí vyžaduje soustředění. Prostřední část je úlet. Lezení v kolmé a kompaktní stěně, ve čtyřech tisících a v obtížnosti kolem 4a je takovým malým snem horolezce.

Rychlá tyčinka, mačky, cepín, poslední sněhový hřebínek a stojíme u vrcholového kříže Alphubelu 4 206 m n. m. První porce 1 500 výškových metrů vzhůru je za námi.

„Prosím tě, ať máme na fotce i nohy,“ podávám jednomu z dalších lezců foťák. No, co byste řekli? Měli je tam? Neměli! :-). I dneska, když vybírám fotky k tomuto článku, se musím smát. Pět fotek a ani na jedné nemáme nohy. Někdo prostě nemá talent.

Scházíme nad severní hranu a sestupujeme pomalu k našemu nocležišti. Mischabeljochbiwak je jen kousek ve 3 847 m n. m., ale sestup je to poctivý. Skálu střídá sníh, takže jdeme celou dobu pěkně na mačkách.

Mischabeljochbiwak je velký luxus. Nebál bych se ho nazvat chalupou. Jedinou vadou je ledovec, který odtál a je třeba pro sníh na vaření sestupovat poměrně nízko. Spolupráce s ostatními ale funguje bezvadně. Blahořečíme si, že jsme tu tak brzy. Po ledovci Weingarten stoupají další a další družstva. Máme postel, dáváme Travellunch a spoustu čaje. V sedm jdeme na kutě. Mám takové tušení, že dnes to byl jen předkrm.

JEDNO SMEKNUTÍ A JE KONEC

Budíček v jednu. Polák, co spal pod stolem v kuchyňce, se nerudně zavrtěl, když jsem na něho nechtíc ve tmě šlápl. Čaj a kaše. Amaroun vůbec do těla nechce, ale s prázdným žaludkem to nejde. Něco v něm musí být. Hlavní chod dnešního dne je před námi. Bude to pořádná porce. Společně s dvěma místními guidíkama se na to jdeme podívat, slézáme po žebříku na ledovec a začínáme šněrovat po celkem dobře

Horolezcův sen, nádherné lezení Rotgratu na Alphubelu.

TRAVERZ ALPHUBEL–TÄSCHHORN–DOM

VYBAVENÍ NA TÚRU: lano 1x 60 m, 3x expreska, 2x friend střední velikosti, 4 karabiny na osobu, 2x šroub do ledu, mačky, turistický cepín, batoh max. 40 litrů + jídlo do bivaku

VZDÁLENOST Z PRAHY: 863 km

VÝCHOZÍ BOD: Otaffe, Švýcarsko

CHATY: Täschhütte, bivak Mischabeljochbiwak, chata Domhütte

TRVÁNÍ TÚRY: 2 dny + ½ dne sestup do Randy

VHODNÉ OBDOBÍ: červen–září

VHODNÉ PRO: pokročilé alpinisty

POHYB PO LEDOVCI: ano

NA CO SI DÁT POZOR:

- Rozbitá skála po celý druhý den. Nejhorší ve střední pasáži Domjoch–Dom.
- Orientace na správné straně hřebene. Nejhorší Täschhorn–Domjoch.
- Velmi rozbitý ledovec na sestupu před a za sedlem Festijoch.
- Včasný příchod na Mischabeljochbiwak. Při stálém počasí hrozí nával a nedostatek postelí.

*Nástup na Weisshornhütte
(r. 2017), v pozadí kompletní
panorama traverzu.*

*Jedno z mnoha
exponovaných míst
v hřebenu na Dom.*

znatelné „pěšině“ vzhůru. Místy jde společná chůze proložená lehkým krátkým lezením. Žádné drama. Metry naskakují a celkem svižně přelézáme i závěrečnou rozbitou pasáž pod vrcholem. Tři hodinky od bivaku. Ještě je šero, když stojíme u kříže na Täschhornu ve 4 490 m n. m. Jsme tu sami, několik družstev, která vstávala později, se motá v hřebínku hluboko pod námi. Tlačíme jednu z mála sušenek a odpočíváme. Z hřebínku, po kterém máme pokračovat, se vynořily dvě holčiny – švýcarské úderné družstvo. Holky našlápnuté, jen se zapoměly obléct. Takže to balí se slovy: „Es ist scheiss Kalt.“ Bereme to vážně a přidáváme vrstvu. Hřebínek se za moment sklápí dolů a mně začíná dřina. Těžký vodění. Rychle se rozhodovat a pokusit se nalézat alespoň nějaká místa pro obhození. Skála je na hřebenu nesmírně nepříznivě vrstvená. Ukloněná na jednu stranu. Je potřeba celou dobu být na mačkách, protože skalní úseky jsou prostoupené sněhovými poli. Smeknutí by znamenalo konec. Jarda obezřetně slézá. Metr po metru se přibližujeme k Domjochu ve 4 281 metrech. Jen dvě stě výškových od vrcholu Täschhornu.

WALLIS, JARDA NA LANĚ, V RUKOU ŠROT A POD NOHAMA STOVKY METRŮ DO ÚDOLÍ

Ty vole, to je dějà vu... Po dalších třech hodinách sedíme v sedle. Ještě jedna tyčinka, trocha vody. Zase je teplo. Shazujeme goráče a pohledem vybíráme trasu v rozbitém hřebenu, který máme před sebou. Ještě nějaké tři hodiny na vrchol nejvyšší Švýcarské hory. Dom totiž leží na území Helvétského kříže celým svým objemem a je s výškou 4 545 m n. m. „top of Swiss“. Vyšší vrcholy, Dufourspitze a Nordened totiž leží na švýcarsko-italské hranici, a to je přece jasný problém. Schválně, jestli pak víte, která je tím pádem naše nejvyšší hora? Bráno celým objemem v ČR. No nic, zpátky na Dom. Hřeben má pověst velmi rozbitého. Hned od začátku nás nenechává na pochybách. Kličkyujeme po policích a velmi zvolna nabíráme výšku. Počasí je stabilní. Obezřetnost je ale na místě. Zvláště v prostřední pasáži, kde je hřeben značně exponovaný a je třeba překonat několik choulostivých míst.

*„Ten hřebínek přelez opatrně,
nedrží to moc pokupě.“
„Koukám na to...“ odpovídá
Jarda a pomaličku sestupuje
z malé věžičky do štrbiny.*

Hřeben teď připomíná knihovnu s tisíci tituly, které lze vyndat, prolístovat a zase vrátit zpět. A to v několika světových jazycích. Na literaturu teď ale nemáme moc náladu, takže se snažíme tituly nechat v policích a pomalu se po nich pohybovat vzhůru.

Ascendero.com

Horské zážitky pod vedením profesionálů zařídíte za pár kliknutí.

Nový web pro milovníky hor: informace a nabídka aktivit vedených certifikovanými horskými vůdci, průvodci či instruktory, pro začátečníky i pokročilé.

- ferraty
- skalní lezení, vícedélky
- VHT
- ledovcové přechody
- skialpinismus, freeride
- ledolezení

Jaká je ta vaše výzva?

A pak že je Hrubice (skály v Hruboskalsku, pozn. red.) měkká a rozbitá. Jarda stojí na polici. Rád bych ho zajistil, ale nějak není za co. Odlézám lehkou stěnkou asi 15 metrů. Vlastně by to nebyl vůbec žádný problém, kdybych jen nebyl v té zatracené knihovně. :-D

S VYPĚTÍM SIL

Marně čekám, kdy se objeví ta kvalitní pevná skála uváděná v topu. Poslední strmý výšvih a stojíme u dnešního druhého kříže. Dom je náš! Dáváme dlouhou pauzu. Sestup je ještě štreka. Nasazujeme mačky, do jedné ruky k cepínu přidáváme hůlku. Začínáme poslední etapu našeho dobrodružství. Sestup po ledovci je dlouhý a únavný. A obří trhliny solidně potrénují naše soustředění. Přes Festijoch už se přehupujeme jen silou vůle. Ještě naposledy vytočíme dlouhé lano a doufáme, že všechny mosty budou v srpnovém slunku držet. Pro sichr na něm nadělám o pár uzlíků víc.

A ještě poslední „ještě“ – překlopýtat přes suťoviště. Pivko je kousíček. Dívám se zpět a marně přemýšlím, co by mě donutilo k výstupu na Dom normální cestou, kterou jsme právě sestoupili.

Odpočíváme na terase před Domhütte ve 2 940 m. Sestoupili jsme 1 600 metrů. Ostatní na terase vypadají výrazně méně použitě. Asi už relaxují delší dobu. Na dalších 1 500 metrů do Randy není power ani morál. Dáváme pivo, teda vlastně několik a jdeme spát v předtuše toho, že ráno nemusíme vstávat. Tyhle noci mám rád. Odpadnout nejen fyzicky do postele. Vlastně daleko víc unavený bývám mentálně. Ale s „vítězným pivkem“ zmizí odpovědnost za druhé a ten bezesný spánek, to je prostě bomba. Stejně jako vloni na Boccalatte pod Jorasses se Zdendou.

Vstáváme v sedm. Jako lidi. Všichni už jsou pryč a společně s námi dlouze popíjí kafe jen pár sestupujících družstev.

Sestup do Randy už je vlastně sranda. A v kombinaci s kávou na terase na Europahütte je to celkem pohoda... ☺

JAN „HONZÁNÝ“ NOVOTNÝ

Horský vůdce UIAGM

„V povolání Horského vůdce se propojila moje učitelská náтура a mé nejmilejší činnosti – lezení a lyžování! A je úplně jedno, zda je to na drsném vyhlášeném pískovci našich skal či ve velké alpské stěně.“

Více na www.mountainguide.agency

Spolupracuje s agenturou Ascendero.com